

πεζοπορίας κατέστησεν ράκη τὰ ἐνδύματά του, ἐγυμνώθη) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἔχεις, κερά μ', 'ς τὸ σπῖτι σου χρυσὴ καθήλα κι ἄφτει, φέγγει σου καὶ γδυμνιάζεσαι, φέγγει σου καὶ κοιμᾶσαι Κρήτ.

Γδυμνιέται, ξυπολύεται τσ' ἀναζώνεται, γεναίτδα ροῦχα βάνει τσ' ἀγγαστρούρεται Σκύρ.

γυμνιάρης ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύμνια καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ης, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -ά ρ ις.

Ὁ γυμνητεύων. Συνών. γυμνούλης, γυμνός 3.

γυμνογεννημένος ἐπίθ. Πελοπν. (Δυρράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ γεννημένος, μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

Ἐντελῶς γυμνός: Ἄσμ.

Τὸν βλέπεις 'κεῖνον τὸ γυμνό, τὸ γυμνογεννημένο, ὅπου φορεῖ πονκάμισο 'ς τὸ αἶμα βουτημένο;

γυμνοκαλαμιὰ ἡ, ἐνιαχ. γυμνοκαλαμιὰ Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. καλαμιὰ.

Ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν ὑπολειπομένη εἰς τὸν ἀγρὸν καλὰμη ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποκαλαμιὰ (βλ. ἀποκαλαμιά), ἀποκάλαμη, ἀποκάλαμο 1, ἀποθερία 2, καλαμιὰ.

γυμνοκαράβολας ὁ, ἴος γδυμνοκαλάουρας Κάρπ. (Ἀπέρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. καράβολας.

Ὁ τύπ. γδυμνοκαλάουρας δι' ἀντιμεταθ. τῶν συμφ. ρ-λ > λ-ρ.

Κοχλίας ἄνευ ὀστράκου, λειμᾶξ: Γυμνοκαράβολοι περπατοῦνε, νερό θὰ φέρῃ (ἡ ἐμφάνισις λειμᾶκων προμηνύει ἐπικειμένην βροχὴν) ἴος. Συνών. βεῖλε 2, γαιδοουροσκλημέος, γκόλιαβος A4, γκόλιαρος 4, γκόλιος A4, γυμνοκοχλιός, γυμνοσάλια-γκας, γυμνοσαλιάγκαρος, γυμνοσάλιαρος, γυμνοσαλιγκάρι, γυμνοσαλίγκαρος, γυμνοσαρακόχυλας, γυμνοσκλημέος, λικασίονας, λουμάκα, σαλιάρης, σκλημέος, σομιαλός.

γυμνοκαρυδάκι τό, ἐνιαχ. γδυμνοκαρυδάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γυμνοκάρυδο.

Μικρὸν γυμνοκάρυδον (θωπευτικῶς) ἐνθ' ἄν.: Καμένα γδυμνοκαρυδάκια, ὁμορφα πού 'τονε! γδυμνά-γδυμνά, ἄσπρα-ἄσπρα καὶ μεστά-μεστά! Ἀπύρανθ.

γυμνοκαρυδιά ἡ, ἐνιαχ. γδυμνοκαρυδιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυμνοκάρυδο.

Ποικιλία καρυδιᾶς μὲ λεπτοκέλυφα καρύδια, γυμνοκάρυδα ἐνθ' ἄν.: Ἡ Χρυσοκατερίνα τ'ς εἶχε τζι γυμνοκαρυδιές ἄλλοτες, μὰ δὲ βολεῖ, ἐξεκάμα g' ἐκεῖνες (δὲ βολεῖ = δὲν γίνεται ἄλλως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. ἀφροτοκάρυδιά, ἀφροκάρυδιά, ἀντίθ. σκληροκάρυδιά.

γυμνοκάρυδο τό, ἐνιαχ. γδυμνοκάρυδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. καρύδι.

Ποικιλία καρύου μὲ λεπτότατον κέλυφος ἐνθ' ἄν.: Τὰ γυμνοκάρυδά 'χανε πιὸ ἀκριβὰ 'ποὺ τ' ἄλλα καρύδια, 'γιατὶ ἦτον ὅλο φατ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γυμνοκέφαλος ἐπίθ. Ἦπ. γυμνοκέφαλον Μακεδ. (Ρουμλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. κεφάλι.

Ὁ ἔχων ἀσκεπῇ τὴν κεφαλὴν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κινὰ ἡ Ἠλιογέννητη 'ς τοῦ Χαντσερῆ νὰ πάγῃ ζάροκα καὶ γυμνοκέφαλη, κακὰ σιγουρεμένη (ζάροκος = γυμνός) Ἦπ. Συνών. ἀκουκούλιαστος, ἀκουκούλωτος, ἀνακούτρονλος 1, ἀναμαλλάρης 2 (βλ. εἰς λ. ἀναμαλλάρις), ἀναμαλλιάρης (βλ. εἰς λ. ἀναμαλλιάρης), ἀναμαλλιάρικος, ἀσκέπαστος A2, ἀσκούφωτος, γκολιόγκλαβος, ξεκουκούλωτος, ξεκούτρονλος, ξέσκουφος, ξέσκουφωτος.

γυμνοκόλακι τό, ἐνιαχ. γδυμνοκόλακι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ ἐπιθ. γυμνόκολος.

Μικρὸς γυμνόκολος 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ὡ τὸ γδυμνοκόλακι! Πῶς εἶναι ὅλο 'εμᾶτο τὸ κοιλιδάκι δου. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γυμνοκόλι τό, ἐνιαχ. γδυμνοκόλι Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ ρ. γυμνοκολιάζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. Γ. Χατζιδ., MNE 2,66-67.

Ἡ γύμνωσις ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Τὸ γδυμνοκόλι πού εἶδα ἐγώ, | καὶ τὴ Λαμπρὴ νὰ γνέθω (ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων τὰς συνεπείας μεγάλης πτωχείας ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος) Αἴγιν. Συνών. γυμνοκόλιασμα, γυμνοκολιάσμος.

γυμνοκολιάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀχαῖα Ἠλ. Πάν.) κ.ἀ. γδυμνοκολιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Δίβρ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνόκολος.

1) Γυμνῶνω ἐνθ' ἄν.: Μωρ' σύ, μὴν τὸ γυμνοκολιάζης τὸ παιδί, γιατί θὰ σοῦ κρυώσῃ Πελοπν. (Πάν.) Τὸ γδυμνοκόλιασε τὸ παιδί καὶ τὸ κρύωσε Πελοπν. (Βούτσ.) Ἀδιάντροπο τὸ παλιόπαιδο, κάθεται καὶ γυμνοκολιάζεται μπροστά 'ς ὅλο τὸν κόσμο Πελοπν. (Σπάρτ.) Μὴ γυμνοκολιάζεσαι ἔτσι καὶ κρυώσης Κεφαλλ. Τί μοῦ γυμνοκολιάστηκες μπροστά μου; Πελοπν. (Ἠλ.) Μὲ τὴ μόδα σήμερα οἱ γυναῖκες γυρίζουν γυμνοκολιασμένες Πελοπν. (Ἀχαῖα). β) Μεταφ., ἀφοπλίζω τινὰ ἡθικῶς Πελοπν. (Ἀχαῖα): Θὰ τὸν γυμνοκολιάσω, ἂν ἐπιμείνῃ. 2) Μέσ., εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην ἐνδειαν, στεροῦμαι τῶν μέσων ζωῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὁ, τι κι ἂ γάνουνσι, γδυμνοκολιασμένοι 'ναι πάδα (πτωχοί, ἐνδεεῖς).

γυμνοκόλιασμα τό, Πελοπν. (Ἠλ.) γδυμνοκόλιασμα Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Γορτυν. Δίβρ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυμνοκολιάζω.

Τὸ γύμνωμα ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Καιρὸς γιὰ γδυμνοκόλιασμα (ἐπὶ τῶν ζητούντων νὰ ἐπιχειρήσουν τι εἰς δυσκόλους περιστάσεις) Πελοπν. (Γορτυν.) Συνών. γυμνόκολι. β) Τὸ ξυλοκόπημα Πελοπν. (Ἠλ.): Φρ. Θὰ φάῃ γυμνοκόλιασμα! (θὰ ξυλοκοπηθῇ ἀγρίως).

